

Улиця

Микола Костомаров

— Світи, зоре, ізвечора, а місяць з півночі;
Вийди, милий, чорнобривий, потіш мої очі! —
Дівка хлопця визиває,
На ігрище закликає
На цілую нічку.

Заспівали, заскакали у танку дівочки;
Засвистали, загукали до їх парубочки.
Та на танці, та на співи
Віддавалися підзиви
Аж до місяченька.

Та вже місяць високенько; дівки розійшлися;
Кожна з любим, своїм милим за руки взялися.
Парувались, женихались,
Наєдині милувались
До Волосожара.

Та вже віє-повіває з річки холодочок:
Позлучалися дівчата знову у таночок.
Грались з хлопцями, скакали,
Жартували, жирували
До білого світу.

Мене, бідну, не пускає на улицу мати;
Положила молоденьку біля себе спати:
— Не йди, доню; між дівками
Та між тими парубками
Доброго немає.

Червонілася горонька, що на вісход сонця,
А мій любий кучерявий стоїть у віконця,
Мене з хати викликає,
На роботу зазиває
До вечора з ранку.

Ми не будем, ми не станем від людей ховатись,

Нам не треба, нам не треба поночі збиратись.
Край криниці в холодочку
Посідаймо у лісочку
В опівденну пору.

Ти до мене, я до тебе схилимо головки;
Цілуватимосся жарко, так як голубочки;
Бо я в тебе, молоденька,
Як голубонька сивенька,
А ти голубочок!